

SNILLEBLIXTEN

Karis-Billnäs gymnasium

Nr. 12 Hösten 2010

KBG:are besökte Frankfurt

Studerande vid Karis-Billnäs gymnasium åkte till Frankfurt bl.a. för att besöka EBC.

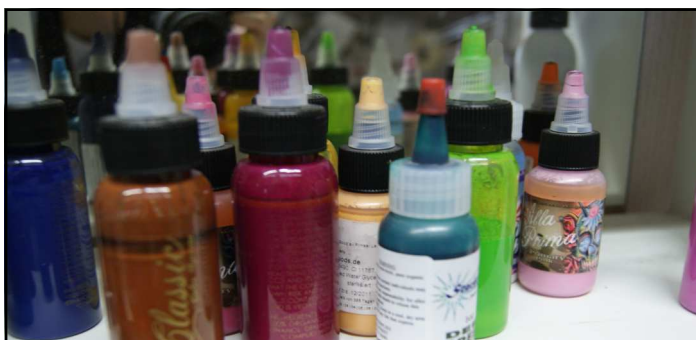
s.23

Gulnäbbsdagen

Än en gång har tvåorna upprätthållit traditionen med gulnäbbsdagen för de nya etterna. Se bilderna och läs artikeln!

s.4

Tatueringar

Funderar du på att ta en tatuering? Läs allt om tatueringar.

s.16

Skeppsdal Family

Hittedjurhemmet i Västnyland.

s.20

London Calling

Läs om Jenny Bergholms resa till London.

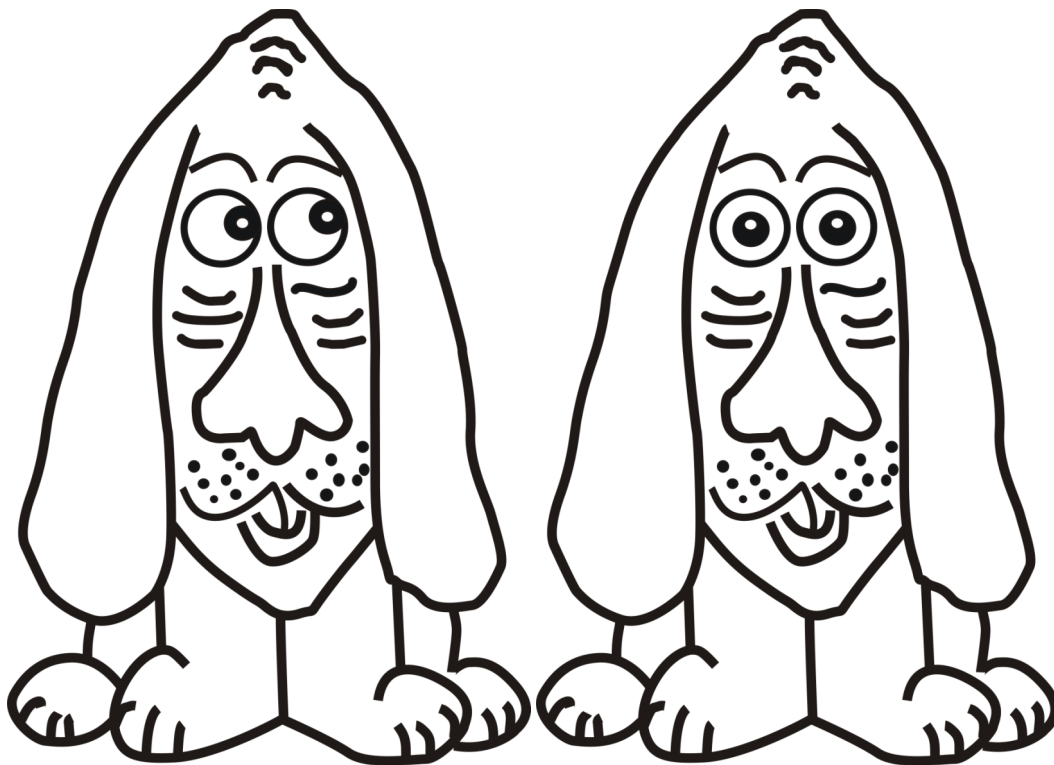

Vad pågår egentligen i Afghanistan?

s.8

Snilleredaktionen hösten 2010

Édouard Reny Cloumbe

Vem? Édouard Reny Coulombe

Familj: en bror och två systrar, han är yngst i familjen

Aktuell med: Utbytesår från Kanada till Finland

När: 8.8.2010-juni 2011

Favorit finländsk mat: Korv med ketchup och senap

Favorit svenska ord: jakt och krig

Dricker helst: öl (om han är i Kanada, givetvis)

Favorit finländsk kändis: The Dudsons

Skostorlek: 11

Tre ord han skulle beskriva sig med: kreativ, hyperaktiv och modig

En ung man har intagit Karis med sina mörkbruna ögon och sitt lockiga, bruna hår. Vem är kanadensaren som får alla flickors hjärta att klappa ett extra slag?

Édouard Reny Cloumbe, även kallad "Eddie" av alla oss som inte vill utsätta vår tunga i ett försök att forma hans riktiga namn. En vacker höstdag bestämde jag mig för att det är dags att på alla Snilleblixtens läsares vägnar ta reda på vem han är, och hur han hamnade här hos oss.

År 2008 åkte Eddies syster utomlands för att tillbringa ett av sitt livs absolut mest fantastiska år som utbyteselev i Bermuda. Eddies nyfikenhet var väckt och han bestämde sig inte långt senare för att det var hans tur att pröva sina vingar. Att hans destination blev just Finland var egentligen en slump, hans topp tre val var Japan, Finland och Sverige och av dessa blev ju Finland hans slutgiltiga destination. Länderna valde han på basen av att han ville lära sig och uppleva något helt nytt. Rotary samarbetet tycker han att har fungerat bra men

han är lite frustrerad över de stränga regler som gäller för en utbytesstuderande, ingen rökning, ingen alkoholkonsumtion och ingen körning är några av de förbud som gäller.

På frågan om hur Eddie förberedde sin resa till Finland svarar han att han inte gjorde det speciellt mycket, han ville att verkligheten skulle bli en överraskning. Hans vänner hade lite olika inställning till hans företag, en del förstod hans val väl, medan andra skrapade sig i huvudet och suckade. "Finland, hur tänker du då egentligen?"

I Kanada har man bilden av att Finland är ett mycket kallt, arktiskt land, som högst troligt har isbjörnar på gatorna. Eddie skrattar gott åt detta nu när han insett att den finländska vintern är småpotatis mot den kanadensiska, där det inte är ovanligt att mätaren når allt från -30 till -40 grader. Sådana gradtal får en purfinländare som mig att känna sig som något av en mes, det måste erkännas.. Finland känns inte alls så exotiskt mer, snarast halvljummet. Av oss finländare

har kanadensarna en bild av att vi är reserverade, stela och pratar väldigt lite; Inga nyheter på den fronten med andra ord.

När jag frågar vilka tankar som rusade genom hans huvud sekunden då planet lyfte från Kanada får jag ett brett leende till svar. Han förklarar sina känslor som en kompot av frihet, förväntan och spänning. "Nu kan äventyret börja!" tänkte Eddie. Eddie kommer inte få besök av familj eller vänner under sin vistelse här i Finland. Så hans symboliska uttalande att han kände sig nyfödd är väl inte så långt ifrån sanningen fast jag måste erkänna att det lät minst sagt mystiskt.

Eddie tycker att det svåraste med att vara i ett nytt land är att man inte har några "riktiga" vänner ännu. En massa nya intryck, ansikten och språk snurrar runt och i början kändes det lite överkligt.

Den roligaste eller mest förvånande vanan finländare har är att bada nakna i bastun, men Eddie är positivt inställd till även detta, liksom det mesta andra han har mött här. Något som Eddie dock inte prisar här i Finland är maten, och det är också något av det han saknar mest från Kanada. Riktigt ost med ordentliga smaker.

Han har inga direkta planer för framtiden, och han lär sig svenska främst för att det är ett så konstigt språk, utan att egentligen ha någon planerad användning för sina kunskaper.

Han har en hälsning till oss finländare och elever i KBG. "I'm not a monster, you can talk to me"

Text: Charlotta Björk 3

Bild: Jenny Bergholm

Gulnäbbarna anfaller!

Molnen hänger tunga över den grå och trista septemborgonen. Man skulle kunna tro att det är vilken skoldag som helst, om man bortsåg från alla färggranna leggings, reflexvästar och partyhattar man ser överallt. För denna grå onsdag är ingen vanlig dag för nybörjarna i Karis-Billnäs gymnasium, nej det är nu som de sätts på prov. Har de vad som krävs för att bli fulländade gymnasister? Är de redo att skämma ut sig för att visa att inget kan stoppa deras stora iver för att bli en del av vår älskade skola? Blir det många glada miner eller är allt bara en stor flopp?

En färgklick i vardagen

Genast på morgonen lysas de kala och trista korridorerna i Karis-Billnäs gymnasiet upp av gula näsor

och färggranna tights. Det är inte många som klarar av att vara allvarliga när nybörjarna dyker upp i mormors gamla underkläder och reflexvästar, utan de flesta drar på smilbandet. Nybörjarna själva verkar inte lida av en så stor nöd, de skrattar åt varandra och spekulerar i vad dagen kommer att bjuda på. Rykten har som vanligt cirkulerat och många har med en gnutta oro funderat på om de ens kommer att överleva dagen eller om de är tvungna att sjukanmäla sig för några dagar framåt. Men rykten är bara rykten och lektionerna börjar som vanligt. Inga konstigheter.

Det är först vid matrasten som det roliga börjar. Det årliga programmet står på schemat och alla gulnäsbar samlas ute på skolgården. Publiken består inte heller längre av

endast gymnasieelever utan också högstadieeleverna har anslutit sig till massan. Alla har kommit för se på när gulnäsbarna skall bevisa vad de går för!

Pinsamt? Inte alls!

Hela programmet börjar med att **Amanda Hahnsson** läser upp ett färdigt förberett tacktal för alla åskådare. I tacktalet, gjort av fortsättarna, beskrivs hur underbara, vackra och flitiga andra års eleverna är. Att hela talet är ett skämt skulle man inte kunnat tro, för med den inlevelse Amanda läser upp det skulle hon kunnat lura vem som helst!

Därefter följer lite dans till sommarplågan "Skaka Rumpa", där det blir balett för några utvalda pojkar och hiphop för några flickor. Pro-

Andreas Lindén i sin gulnäbbsutstyrel.

grammet fortsätter sedan med lite stafetter och sång; allt framför publiken bestående av högstadiet och gymnasiet.

-Programmet var lite kort, men annars roligt! tyckte nybörjaren **Sanna Lindroos** på frågan om hur programmet var.

Att Gulnäbben skulle vara pinsam för henne håller hon inte med om. Tvärtom tycker Sanna att det roligaste med hela dagen var att få klä ut sig, se fjantig ut och bara få ha kul.

En annan som tyckte att programmet var roligt var **Andreas Lindén**, första årets studerande vid Karis-Billnäs gymnasium.

-Det roligaste var när några flickor och pojkar var tvungna att dansa till "Skaka Rumpa" och när **Tim**

Mutanen och **Mika Mattsson** hade tävling om vem som var snabbast med sina rullskridskor.

Andreas var också inne på samma spår som Sanna och tyckte inte heller att det var något pinsamt att klä ut sig, så länge som kompisarna såg lika dumma ut.

-Man överlevde nog, det skulle ju ha kunnat vara värre.

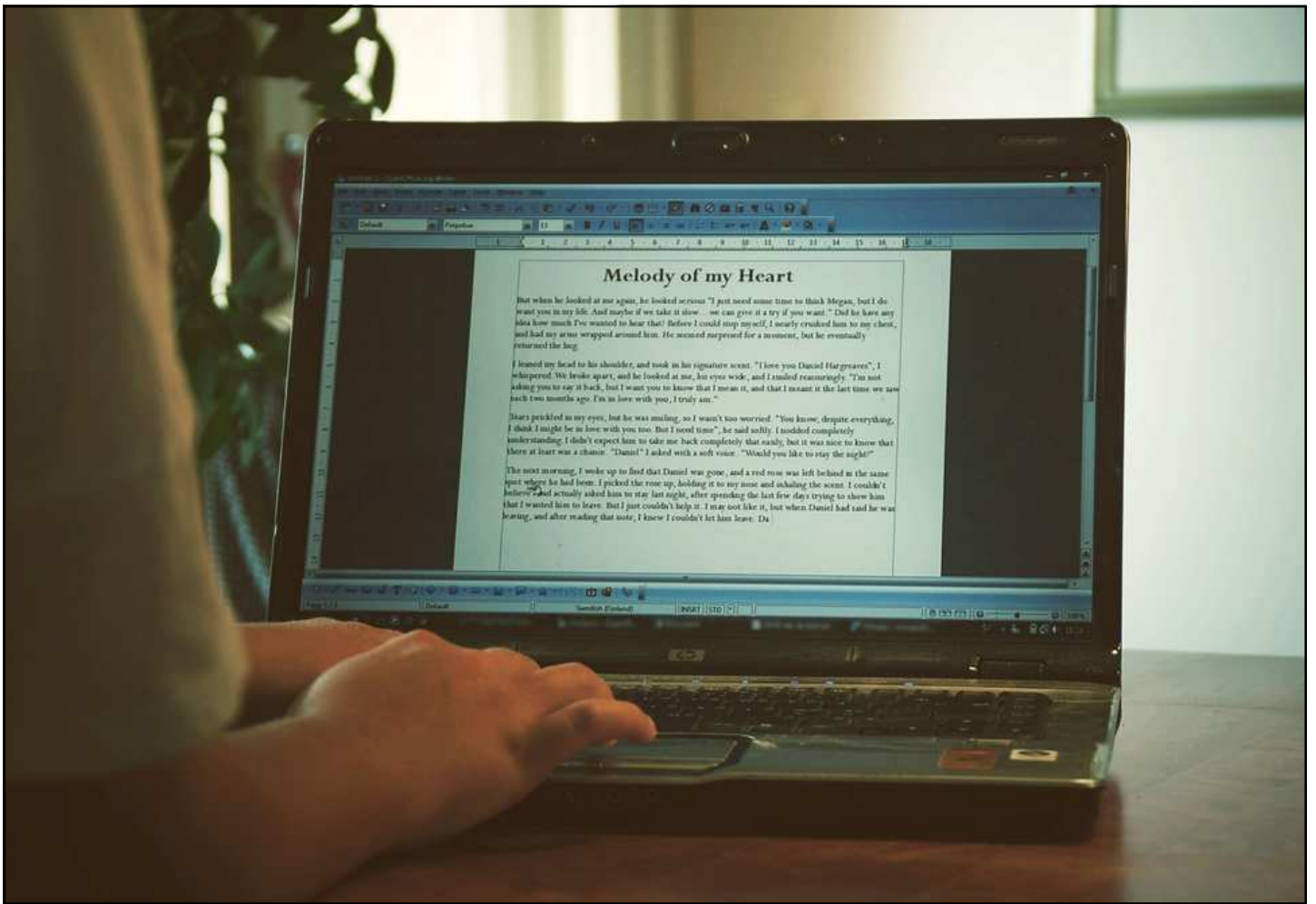
Positiv feedback

I allmänhet var det många glada miner under denna grå onsdag. Kanske var det lättnaden över att det inte var så hemskt som många förutspått som gjorde att dagen blev lyckad till slut. Både Sanna och Andreas tyckte att Gulnäbben hade varit roligt och båda hade fått många nya minnen att kunna tän-

ka tillbaka på. Att det heller inte varit lika överdrivet program som vissa andra skolor lär ha, uppskattades också av nybörjarna.

Gulnäbbsdagen var dock inte ännu slut, även om alla skolans lektioner var över. På kvällen stod också en fest i Tenala på schemat, dit alla nya gymnasister fick komma och ha det roligt. I det stora hela var det många som gillat både dagsprogrammet och festen, fast dagen hade varit mycket speciell. Festen gick också lugnt till och inga större dramatiska händelser inträffade. Men vad som hände i Tenala, stannar ändå i Tenala!

Text & Bild: Sofia Fågerström

Hur man blir en känd författare

Varning: Denna text består endast av egna iakttagelser och bör tas med en nypa salt. Det är för ert eget bästa, jag lovar!

Många gånger har vi suttit och drömt om storslagna musik- och skådespelarkarriärer. Vi har fantiserat om framgång, berömdhet och uppskattning. En framgångsrik karriär inom musiken eller filmen är dock ytterst svår att uppnå eftersom det krävs en hel del talang. Hur blir man då känd om man varken har sångröst eller skådespelartalanger? Hur uppnår man kändisskap om man inte har talang överhuvudtaget? Enkelt! Man blir författare. För i tiden var författandet

endast för samhällets mera intelligenta individer, dock är denna tid sedan länge förbi. I dagens läge kan vem som helst bli författare bara man är någorlunda skrivkunnig. Vill man snabbt och säkert uppnå framgång finns det några ”riktlinjer” man kan följa. Det är dessa riktlinjer som jag nu skall gå igenom så att även du kan uppnå dina drömmar om framgång.

För det första: författandet i Finland lönar sig inte. Alla vet att finsk litteratur är det samma som svag litteratur, oberoende vem som skrivit den. Nej, vill du bli känd snabbt skall du flytta till ”the land of opportunities” det vill säga USA. Det är i detta välsignade land som allt är möjligt! Vem

som helst kan lyckas här! Dessutom vet ju alla att den allra bästa litteraturen kommer från USA. Hoppa av skolan, ta ut dina besparingar och bege dig till USA så snabbt som du bara kan. Vem behöver utbildning och arbete, när man enkelt kan tjäna miljoner på att skriva en rad böcker? Nog är de allt dumma, dina studiekamrater, som kämpar hårt för att få goda betyg och klara studierna. Du kan skratta åt dem sedan, när du sitter på planet på väg till evig succé.

Då det är dags att sätta sig ner och skriva finns det några saker du måste tänka på:

I en framgångsrik roman är huvudpersonen aldrig över tjugo år.

Aldrig. Har du någonsin sett en bok med en huvudperson på över 30 år bli en bästsäljare? Exakt. Det sker inte ofta! Vi skall komma ihåg att det är endast ungdomar i sina bästa år som har förmågan att gå in i det fantasiful- la och fantastiska äventyr du bygger upp i dina berättelser, så böckerna måste rikta sig till dem. Vuxna är, som vi alla vet, tråkiga och färglösa. De skulle bara håna dina fenomenala berättelser, kanske kalla dem ”usla” och ”en skamfläck för modern litteratur.” Detta tyder dock endast på att vuxna personer inte begriper sig på bra litteratur överhuvudtaget. Det är du som har rätt, de har fel. Punkt slut.

Kom ihåg att den största delen av dina fans kommer att vara tonårs- flickor. Således skall huvudpersonen vara en kvinna och hon skall vara älskvärd, begåvad och snygg; den perfekta varelsen helt enkelt. Ingen vill läsa om den feta flickan med glasögon och akne som dessutom stammar. Är hon inte perfekt är hon tråkig.

Ingen bok är komplett utan romantik. Följaktligen skall åtminstone hälften av din bok utgöras av sockersöt kärlek. Om din huvudperson inte har någon som hon innerligt älskar, är hon inte fullständig. Ensamstående människor är förlorare och helt och hållet oförmögna att älska sig själva eller andra. Du vill ju inte ha en förlorare som huvudperson, eller hur? Att ha en romantisk relation till någon är dessutom det enda sättet att visa hur ”djup” och ”emotionell” din huvudperson är.

Den person som din huvudperson älskar skall förstås också vara över- mänskligt snygg. Mest tacksamt är det om denna person är man eftersom vi då tillfredställer fansens, det vill säga de desperata tonårsflickornas, sukthan efter vackra kroppar. Beskriv alltså din karaktär så ingående som

möjligt och använd alla positiva ad- jektiv du kommer på. Försäkra dig om att den karaktär du skapat är guds gåva till kvinnorna och att ingen, för- utom din huvudperson, är värd hans uppmärksamhet.

Kom också ihåg att upprepa dina beskrivningar sisådär femton gånger i varje bok. Inte vill du väl att dina läsare skall glömma hur fantastisk och underbar din karaktär är?

För att romansen mellan dessa två perfekta individer skall ta upp så mycket som möjligt av boken måste

”Vissa kanske skulle kalla det ”klyscha” men alla vet vi att det egentligen handlar om effektiv återvin- ning.”

du göra romansen komplicerad. Låt din huvudperson kämpa med sina ”innersta känslor” och låt henne genomgå ”djupa känslolösa konflikter.” Ju mer av dessa desto bättre. Likaså skall din huvudperson alltid underkasta sig sin älskade i deras för- hållande. En kvinna kan aldrig vara fysiskt eller psykiskt starkare än en man. Bara tanken är skrattretande!

Vad gäller själva handlingen är det viktigt att hålla sig till intriger som man har använt tidigare.

Om det upprepats många gånger tidi- gare och människor fortfarande tycker det är bra, då måste det ju vara bra! Vissa kanske skulle kalla det ”klyscha” men alla vet vi att det egentligen handlar om effektiv åter-

vinning. Jag menar, vem kan motstå klassiker såsom till exempel de Goda mot de Onda. Bara en överdrivet cy- nisk kritiker. Det är bara de, och folk som hatar för att hata, som skulle ogilla detta koncept.

En annan viktig sak att komma ihåg är att det i slutet av boken alltid skall finnas en stor strid mellan berättelsens goda och berättelsens onda. Annars blir din bok tråkigt. Ingenting är mera roligt än att läsa om hur män- niskor slåss och föreställa sig hur blodet stänker! Kom bara ihåg att de goda alltid skall ha övertaget, hur många de än måste strida mot. De goda segrar ju alltid. Inga undantag finns.

Om du följer dessa riktlinjer jag givit kommer du garanterat att nå stor framgång med dina böcker! Världen över kommer människor att avundas dina talanger och du kommer att tjäna miljoner. Sedan gäller det bara att erövra filmbranschen...

**Text & Bild :
Hanna Fagerström**

Afghanistan – när rättvisa blir terror

Afghanistan var länge som ett svart hål i mina historiekunskaper. Jag läste ideligen om konflikter och krig i tidningarna, men informationen innehöll inga svar, endast flera frågor. Sedan började det hela under en halvtimme, då vi såg en hemligt filmad filmsnutt från Afghanistan, där det visades hur myndigheterna avrättade kvinnor och män på ett fotbollsstadion. För mig kändes det mycket chockerande och den centrala frågan var hur något så grymt kunde vara lagligt ännu på 2000-talet. Vem kan ha upprättat ett system där rättvisa skipas genom att folk blir skjutna inför publik? Vem bestämmer i ett land där kvinnorna berövs alla sina rättigheter? Kulturskillnad i all ära, men var går egentligen gränsen? Jag blev direkt fångad och beslöt att utforska mera om Afghanistan och vad som ledde till att landet ser ut så som det gör idag.

Afghanistan har en mycket gammal historia vars rötter leder in ända till 4000 år f.Kr. Under tidens gång har området varit styrt av olika folk och stater och det var först 1919 som Afghanistan lösgjorde sig från Storbritannien och blev självständigt. Under största delen av 1900-talet var Afghanistan en monarki, ända tills kommunisterna -78 gjorde en statskupp och avsatte kungen. Under denna tid hade den kommunistiska regeringen ett nära samarbete med det mycket ivriga Sovjetunionen, vilket under krigets dagar även fick USA direkt att reagera. Starkt motstånd från *Mujaheddingerillan*, stödd av USA, fick kommunistregeringen att närma sig

"Det afghansk-sovjetiska kriget, som rasade på mellan 1978-89 drabbade den civila befolkningen hårt och lämnade landet i ruiner."

sin kollaps. Sovjetunionen gick till motattack genom att -79 invadera landet med sin armé och starta det tioåriga afghansk-sovjetiska kriget. Då Sovjetunionen -89 tågade ut ur landet, med enorma förluster, kom maktkampen de följande åren att handla om olika fraktioner från *Mujaheddingerillan*, vilket ledde till flera blodiga inbördeskrig utan att få till stånd varken en ledning eller ordning i landet.

Talibanerna var en politisk-religiös islamistisk rörelse, som år 1996 tog makten i nästan alla regioner i Afghanistan. Deras löfte om "lugn och ro" övertygade många, men realiteten blev mycket annorlunda än vad de flesta ens kunnat föreställa sig. Genom utgångsförbud, våldtäkter, offentliga avrättningar och införande av den stränga sharialagen, bildade talibanerna en skräckregim, vilken ironiskt nog, fick befolkningen att lyda under en och samma ledning.

Kulturkrock eller maktmissbruk?

Sharialagen kom att bli, och är än

idag, en grundpelare i det afghanska samhället och rättssystemet. Begreppet *sharia* hänvisar till Guds vilja och är en mycket sträng och fundamentalistisk tolkning av koranen. Sharialagen tillämpas inte av alla muslimska länder och används ofta bara som källa till lagstiftningen. Västvärlden har hårt kritiserat sharialagen och dess fundamentalistiska anhängare och hur rättegångar går till väga. Ofta behövs inga trovärdiga vittnen, man kan inte överklaga ett domslut av en shariadomstol och den åklagade tillåts ingen advokat. Speciellt kritiserade har bestraffningarna av homosexualitet, äktenskapsbrott och konvertering från islam blivit, då de skyldiga oftast blir straffade med döden. Då västvärlden beskyllt Afghanistan för att ha brutit mot de mänskliga rättigheterna, har de kontrat med att de endast följt koranens bud.

Talibanerna kom under sin skräckregim att tillämpa sharialagen extra hårt. Männen blev tvungna att ha skägg, kvinnorna tvingades bära burqa (heltäckande slöja) och alltid be

<http://static.guim.co.uk/sys-images/Arts/Arts/Pictures/2010/07/17/1278513747464/Burqa-clad-Afghan->

" Den talibanska regimen har utsatt kvinnorna i Afghanistan för både förtryck och våld och efter att sharia lagarna infördes i samhället har kvinnornas ställning blivit nämnsvärdt sämre."

sina böner vid rätt tidpunkt. Kännetecknande för den talibanska regimen blev deras synsätt och behandling av kvinnor. Nästan alla deras rättigheter, som t.ex. skolgång, hälsovård, arbete och frihet, blev ifråntagna. De fick inte röra sig utomhus utan sällskap av en manlig släkting och fönstren målades svarta för att inga kvinnor skulle synas från gatan. Straffen kunde vara allt mellan piskrapp till amputering av ben eller finger. Misshandel, våldtäkter och avrättningar var ingen ovanlig syn på gatan, då talibanerna "rensade samhället från synder". Detta maktmissbruk som de utövade på kvinnorna har inte sina rötter inom religionen islam, eftersom både mannen och kvinnan är jämställda enligt koranen. Talibanerna använde religionen som ursäkt för att dölja det egentliga motivet, kontrollbehovet. Genom att lamslå halva befolkningen, ta bort deras rättigheter och straffa dem som försvarade dem, var det omöjligt för befolkningen att försöka resa sig mot talibanerna i deras maktspel.

Mot slutet av 1900-talet blev Af-

ghanistan ett gömställe för många extremistiska och fundamentalistiska rörelser inom islam, bl.a. Usama bin Laden och al-Qaida. Efter 11-september attackerna kom Afghanistans och USA:s förhållande att bli mycket spänt. USA krävde att Afghanistan skulle lämna ut bin Laden, som huvudmisstänkt bakom attackerna, men Afghanistan vägrade. Detta ledde till att USA -01 angrep Afghanistan, med mål att finna eller döda bin Laden, och avsatte samtidigt talibanregimen. Det första riktiga presidentvalet ordnades i december -04 där Hamid Karzai tog hem segern och sitter kvar än idag.

Växande makt

Efter att talibanerna drivits bort gick rörelsen under jorden för att dyka upp några år senare igen. Fattigdomen är fortfarande mycket utbredd i landet och många är missnöjda med den nuvarande regeringen. Idag kontrollerar talibanerna ca 10 % av landet. Hbl skriver (18.8 -10) om talibanernas ökade makt och fruktade terror, som fått resten av världen att reagera. Regeringen i Kabul har ingen makt ute i periferin, där talibanerna vinner terräng, och har därför ingått fredsförhandlingar med talibanerna i utbyte mot friare händer för de lokala krigsherrarna. Det har resulterat i att bl.a. flickskolor stängt och nya avrättningar ägt rum. Talibanernas nya uppsprång måste ses med allvarliga ögon. Idag finns både amerikanska styrkor och FN-trupper på plats för att försöka bevara freden, men motsättningarna mot de internationella styrkorna börjar växa. Senast på minnesdagen av 11-september attackerna skriver Hbl (12.9 -10) om hur talibanerna kommit med nya uttalanden där de "utlovade hundratals blodiga attacker, inte bara i USA utan i hela världen."

Jag tror att den nuvarande situatio-

nen i hög grad beror på Afghanistans historia. Samhället har förblivit mycket primitivt under alla förtryck och ockuperingar från andra länder och aldrig lyckats utvecklas ordentligt. En annan orsak är att Afghanistans folk är mycket delat. Befolkningen liknar till strukturen ett stamfolk, med olika religioner, kulturer och politiska ideologier. Folket har aldrig kunnat ena sig sinsemellan, vilket förstås är grunden till de ofantligt många inbördeskrig som härjat under årens lopp.

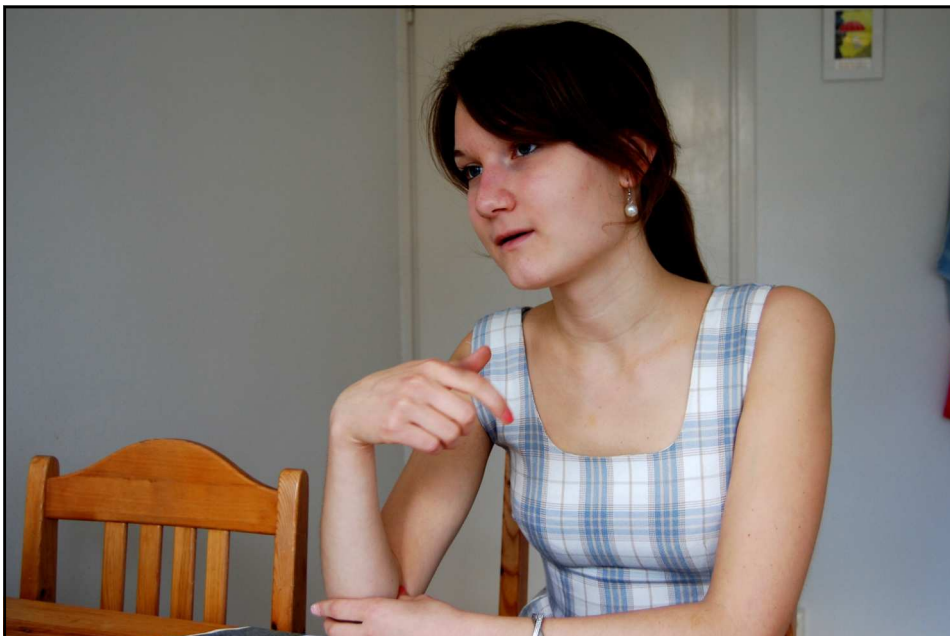
Inför framtiden

Fördelningen av maktförhållandena inom landet kommer att avgöra Afghanistans framtid. Tänker landet närma sig västvärlden, införa demokrati och det västerländska rättssystemet, eller bli ännu mer fundamentalistiskt och slutet, och fortsätta där talibanerna lämnade det. Den egentliga frågan ligger i vad vi kan göra för att lösa problemet. Många har kritiserat USA för att ha blandat sig i konflikten, medan jag anser att det vore ännu omänskligare att bara stå vid sidan om och följa med alla dessa orättvisor. Är det vårt ansvar som medmänniskor att se till att dessa grymheter får ett slut eller skall vi lämna Afghanistan åt sitt öde?

Källor:

<http://www.uppsater.se/upsats/3256897001/>
<http://sv.wikipedia.org/wiki/Afghanistan>
<http://www.afghan-web.com/woman/>
<http://www.hazara.net/taliban/taliban.html>
<http://luflund.wordpress.com/2010/02/02/afghanistan-%E2%80%93-landet-bakom-bergen/>
 Hufvudstadsbladet (12.9.2010), (18.8.2010)

Text: Sanni Kunnas

Astrid Råberg blev under flera års tid mobbad utan att berätta det för någon. Idag är hon fri från mobbningen och vill hjälpa andra genom att prata om det

Astrid valde att bli lycklig – en tidigare mobbad berättar

Det är en höstlig eftermiddag i september när jag möter upp Astrid Råberg. Hon kommer cyklande med ett leende på läpparna som smittar av sig. Vi pratar och skrattar, hela hon strålar av positiv energi. Sedan slår det mig vad det är jag har kommit för att göra. Jag skall intervjuva henne om mobbning, om den tiden då hon var mobbad.

Under lågstadietiden var Astrid en liten glad flicka som gick i en liten skola. Efter lågstadiet längtade hon, som många andra i samma ålder, efter att få börja högstadiet och efter att få nya vänner. Att tiden i högstadiet skulle visa sig att bli en tid som förändrade hennes liv negativt hade hon då ingen aning om.

”Vad Du är ful”

Mobbningen började med demonstrativa suckar riktade mot Astrid, smutsiga blickar och brist på vänskaplig respons. Senare fortsatte det med fula ord, grym utfrysning och baktalande.

Att höra saker som ”Vad du är ful” började höra till Astrids vardag.

”Jag kan inte förstå hur det bestämdes att det var mig som man skulle vara elak mot och som man skulle frysa ut. Det bara blev så på något vis”, berättar Astrid.

Mobbningen började i den egna klassen, där vissa betedde sig sämre än andra, men spred sedan ut sig över hela årskursen. En del var mobbarnas anhängare, som skrattade när mobbarna drev med henne, som på grund av feighet var på mobbarnas sida. Största delen var de så kallade medlöparna som såg vad som hände men som inte protesterade.

Att inte räknas

När jag frågar Astrid om hon kan berätta om något konkret exempel på hur mobbningen gick till, svarar hon givetvis att det finns väldigt många sådana, men att hon minns en sak speciellt bra: valen av omklädningsrummen i gymnastiken. Flickorna

som skulle ha gymnastik hade två omklädningsrum att dela på eftersom de var så många. Då valde nästan 20 flickor att trängas i det ena rummet medan det var knappt tio stycken i det rummet där Astrid och hennes vänner var:

”I normala fall tränger sig inte en så stor grupp in i ett litet omklädningsrum medan det andra rummet är nästan tomt. Det händer bara inte, utan det är tyst mobbning. Med sitt handlande visade de att det inte dög att vara med oss.”

Ett annat exempel är när Astrid och en annan flicka i skolan en helg hade råkat köpa likadana skor. På måndagen hade de båda på sig skorna och efter det gick den andra flickan aldrig med de skorna i skolan igen.

På vissa lektioner kunde mobbarna sitta och kasta saker på Astrid utan att någon reagerade, och en gång slog till och med en flicka henne i ansiktet. Astrid fick höra att hon hade för stora öron, för lång hals och fula kläder. Det är dock viktigt att komma ihåg att största delen av mobbningen var psykisk.

”Det som var värst var att inte vara en del av klassen, att inte räknas”, säger Astrid och fortsätter: ”Man slipper inte känslan av att vara utanför. Man har ju alltid stämpeln att man är den utfrysta, den fula. Det spelar ingen roll vad man skulle göra, man kommer ändå aldrig att duga i mobbarnas ögon.”

Mobbningen gjorde att Astrid fick väldigt dåligt självförtroende och dålig självkänsla. Det enda hon trodde att hon dög till var att vara bra i skolan. Det hade hon alltid fått vara för mobbarna.

Ensam med alla tankar

Astrid pratade inte med någon om det som hände i skolan. Varken Astrids

vänner eller någon i hennes familj visste hur hon egentligen mådde. Det som dominerade hennes tankar var att hon nog helst skulle ha velat lämna livet. Det var många gånger hon tänkte ge upp.

De destruktiva tankarna gav sina följder: ”Jag längtade efter att bli sjuk så att mobbarna skulle få ett konkret bevis på hur illa de gjorde mig. Det blir så tydligt när det är något fysiskt. Ingen ser när man mår psykiskt dåligt.”

I gymnasiet minskade mobbningen, men stämpeln av att vara den som inte får vara med fanns kvar. Även självkänslan och självförtroendet var fortfarande uselt.

Andra året i gymnasiet fick Astrid anorexi. Det berodde eventuellt delvis på mobbningen. Eftersom hon under så många år hade fått höra att hon var misslyckad hade hon börjat tro på det falska påståendet. Hon hade tappat livslusten, tyckte att livet var värdelöst och såg inte meningen med att äta.

Den typiska definitionen av mobbning

Det tog tid för Astrid att förstå att hon var mobbad. Det var först när en skolkurator i gymnasiet berättade att det var mobbning hon var utsatt för, som hon insåg. Den typiska definitionen av mobbning gjorde det jobbigt för henne, för mobbarna och även för lärarna att förstå vad som hände. Man tänker ofta att en mobbad person blir omringad och knuffad på skolgården, retad och nersködd bland mycket människor eller slagen på vägen hem från skolan. Visst förekommer detta, men man glömmer ofta att den tysta mobbningen antagligen är betydligt vanligare.

Lärarna

Under den tiden Astrid var mobbad gjorde lärarna i skolan i princip aldrig någonting för att få slut på mobbningen. De såg att det pågick utfrysning men de tillrättavisade bara mobbarna några enstaka gånger, även om de såg ett mönster i deras beteende. När någon sa något fult om Astrid så att de andra hörde, hyschade bara läraren personen i fråga och lät det vara. Istället borde läraren ha tittat personen djupt in i ögonen och sagt att sådana ord är oacceptabla. Det här borde läraren ha gjort när den första elaka kommentaren slungades ut ur någon av mobbarnas munnar. Om det går längre kanske inte stränga ord hjälper, eftersom det då redan har hunnit skapas ett mönster och den mobbade redan har fått sin stämpel. När Astrid var mobbad valde lärarna att gå den enklaste, fegaste och värsta vägen.

Efter mobbningen

Idag förekommer det ingen mobbning i Astrid liv. Hon studerar juridik i Västra Nylands Folkhögskola och har börjat om från början. Nu omges hon av personer som uppskattar henne och ser henne som hon är. Hon känner sig omtyckt och får äntligen vara sig själv. Hon känner även att hon har en bättre relation till sina föräldrar.

Men mobbningen har lämnat sina spår. Den har gjort att Astrid ofta övertolkar människors beteenden och att hon har svårt att lita på andra: ”Under den tiden jag var mobbad tappade jag helt tilliten till andra. Fortfarande när någon vill prata med mig eller ta kontakt med mig tänker jag alltid: vilka baktankar har den här personen nu? Vill den göra narr av mig eller är den faktiskt vänlig? Varför skulle den här personen vara vänlig mot mig?”

När jag frågar om hon har lärt sig

något av den tiden hon var mobbad svarar hon: ”Mobbningen har förstås lärt mig att känna empati för andra som har varit eller är i samma situation som jag var. Jag har kanske också så tänkt igenom meningen med livet mer än många andra.” Astrid poängterar också att hon tror på att det man har varit med om gör en starkare.

Revanschlust

Mobbningen har gett Astrid revanschlust, ett ”jävlaranamma” som hon själv uttrycker det: ”Jag hoppas faktiskt att någon av mobbarna nu har förstått vad de har gjort och att de har riktigt dåligt samvete. Jag undrar om det är så att de som betedde sig värst kanske aldrig mognar, men i så fall är det bara något man får ta. Jag tror att man som före detta mobbare skulle må fruktansvärt dåligt om man verkligen förstod vad det var man en gång gjorde och vilka allvarliga följder det gav. Jag hoppas att mobbarna skulle inse vad de har gjort, men kanske ändå inte bli självmordsbenägna”, skrattar Astrid. Hon tillägger: ”Under den tiden mobbningen var som värst brukade jag tänka att det finns två sätt att hämnas. Det ena är att dö och det andra är att bli lyckligare än de. Jag har valt att bli lyckligare än de, fast jag många gånger tänkte välja det första.”

Framtidsdrömmar

Idag vill Astrid ge ut av det hon har varit med om till andra. Hon vill att människor, framför allt de vuxna, skall ta mobbning mer på allvar. Vid sidan om sina studier och framtida jobb drömmer Astrid om att skriva en bok, föreläsa och berätta i skolor om mobbning.

Efter min pratstund med Astrid inser jag att alla borde höra det jag just hade hört. Det slog mig att jag under min skoltid måste ha sett

Astrids råd till den som är mobbad:

1. Ge inte upp. Det kommer att bli bättre.

2. Prata med någon om mobbningen och om det du känner.

3. Byt miljö om du har möjlighet

mobbing utan att förstå det. Astrid gav mig en inblick i hur ont en tystnad, en blick eller en kommentar som verkar fjuttig kan göra. Samtalet med henne var som ett uppvaknande för mig och ordet mobbing har nu fått en helt annan innebörd.

När jag kramar Astrid hejdå kan jag bara inte förstå hur någon har kunnat göra henne så fruktansvärt illa, hur människor kan göra så mot någon annan, och sedan inte ens be om förlåtelse. Och att människor pre-

cis just nu blir mobbade, sårade och skadade för livet känns vidrigt. Det kan inte fortsätta så här. Mobbningen måste få ett slut, och det är nu.

Text & Bild: Johanna Östling

Tankeställare

I Finland anses alla universitet vara ganska likställda, detta är dock inte fallet överallt i världen. I Finland har det inte desto större betydelse om man går i Helsingfors eller Jyväskylä uni. Det är vad man gör där, och efteråt, som formar ens framtid. Men i t.ex. USA så är detta inte fallet, där är det stor skillnad mellan att gå i ett s.k. "Community College" och ett forsknings eller "Liberal Arts" universitet. Beroende på var man börjar sin universitetskarriär så bestämmer man också till en stor del slutet på den.

Av de nio domare som sitter i USA:s högsta domstol, har alla fått minst en universitetsexamen från ett eller flera s.k. Ivy League* universitet. Dessa universitet är bland de bästa i världen, och har traditionellt varit mycket elitistiska. Att komma in till en Ivy för ännu några årtionden sen var inte precis lätt, speciellt eftersom en stor del av de antagna ännu kom in på "arvsprocenter", d.v.s om deras föräldrar hade gått där var det lättare att komma in. Medan detta inte är fallet idag, så var det ännu så för några årtionden sen, då dessa domare gick i skola, (den yngsta, Elena Kagan, är 50 år ung).

Stephen Breyer avklarade sin första kandidat i filosofi vid Stanford ("västkustens Ivy" med lägsta antagningsprocenten 2010), sin andra vid Oxford, England, och sin juridiska examen vid Harvard Law. Elena Kagan växte upp i den förmögna delen av Upper West Side, New York. Hon fick sin första kandidat från Princeton och sin magister från Oxford innan hon blev färdig från Harvard Law. Ruth Bader Ginsburg avlade sin kandidat i Cornell, och juridiska examen vid Harvard och Columbia. John Roberts fick både sin kandidat och juridiska examen från Harvard. Och Clarence Thomas avlade sin juridiska examen vid Yale. Det är långtråkig läsning i längden, men de resterande fyra är ganska lika.

Medan dessa universitet länge har varit bland de bästa i USA, finns det flera lika bra, om inte bättre skolor som dessutom har varit mer diversifierade i fråga om studerande och deras bakgrund.

Medan de utan tvekan är bland de smartaste av sin socioekonomiska grupp och generation (kolla på intagningsprocenterna till Harvard Law...), betyder det enbart att de skall vara

ensamrättigade att tolka lagen? Kan de tolka den korrekt, och kanske mera pressande, har de ens chansen att se saken från en annan synvinkel, om de alla har samma utbildning och (mera eller mindre) bakgrund?

Å andra sidan kan man inte heller diskriminera en bra utbildning. Om de var tillräckligt bra, för att utexamineras bland de bästa i sin klass från ett toppuniversitet, då är de också smarta. Men behövs det diversitet bland de som tolkar lagen, eller är genialitet allt? Faktum kvarstår dock; de representerar inte hela det amerikanska folkets moraltänkande och rättssyn. Men är det deras plikt som högsta domstol?

Och bara för att notera, om man vill bli jurist i Finland finns det inte heller allt för många universitet att välja mellan.

*(Ivy League är en atletisk konferens av privata universitet på USA:s östkust)

Text: Sara Eskola

Norah Jones – en anonym världskändis

Med sina tolv grammy är hon en av världens mest prisade kvinnliga artister. Men vem är egentligen denna anonyma artist?

Norah Jones föddes 1979 i Brooklyn. Redan som barn sjöng hon i flera körer och spelade både piano och gitarr. I högstudiet studerade hon på en musiklinje, varav valet att studera jazzpiano vid University of Texas, föreföll naturligt. Hon avbröt dock studierna efter tre år, då hon flyttade tillbaka till New York för att på allvar satsa på sin musikkariär.

Jones växte upp med sin mor, men musikergenerna kommer från hennes fars, Ravi Shankars sida. Han är främst känd för sitt samarbete med Beatlesstjärnan George Harris och för sin långa karriär som sitarspelare (ett gitarrliknade instrument). Trots att relationen med den världsberömda fadern är stormig och trots att hon spelat i flera filmer och sålt över 40 miljoner album, syns Jones sällan i

pressen; ett ganska intressant fenomen i dagens mediahysteri.

Norah Jones första album "Come Away with Me" släpptes 2002. Albumet sålde över 20 miljoner exemplar och är det näst mest sålda albumet

"Hennes röst är både spröd och stark, den lindar in rummet i sammet och stänger"

efter The Beatles skiva "Beatles 1". År 2004 kom "Feels Like Home" ut och tre år senare släpptes "Not too Late". "The Fall" kom ut år 2009.

Jones stil går inte att sammanfatta i ett ord; ett album är jazzinspirerat, ett annat countryinfluerat och ett tredje en blandning av blues, soul och popballader. Trots att hon aldrig hållit sig till en speciell genre skapar hennes karakteristiska röst, fantastiska

melodier och gripande texter alltid en hemvan känsla hos lyssnaren. Redan efter den första tonen står det klart att det är hennes låt. Hennes röst är både spröd och stark, den lindar in rummet i sammet och stänger ute stressen. Melodierna i sig själv är som gjorda för långa bilresor och stormiga höstkvällar. Dessutom passar hennes musik de flesta som uppskattar de lite lugnare genreerna.

Jones skriver både text och musik till de flesta av sina låtar och dessutom spelar hon piano, gitarr och saxofon på skivorna. Denna otroliga mångsidighet gör henne till ett rätt så sällsynt fenomen i dagens musikvärld.

I det nya albumet "...Featuring" har hon dock gett över taktpinnen till de artister hon samarbetat med under sin karriär. Albumet är stjärnpackat; allt från Ray Charles, Tom Waits och Foo Fighters trängs in på en och samma platta. Jones själv lär ha sagt att många av artisterna inspirerat henne och fått henne att lämna det hemvana och vidga sina vyer. "...Featuring" släpps i november 2010 och kan rekommenderas inför den kommande julklappssäsongen. Norah Jones gör helt enkelt ingenting dåligt.

Text: Andrea Wickström

Bild: http://ia.media-imdb.com/images/M/MV5BMTUzMDg3NjJlMF5BMTI5BanBnXkFyZXN1bWU@._V1._SX445_SX346_.jpg

Källor:

<http://www.imdb.com/name/nm1289528/bio>
<http://www.norahjones.com/index.php>
http://en.wikipedia.org/wiki/Norah_Jones

LONDON CALL ING

- en kärleksförklaring

14

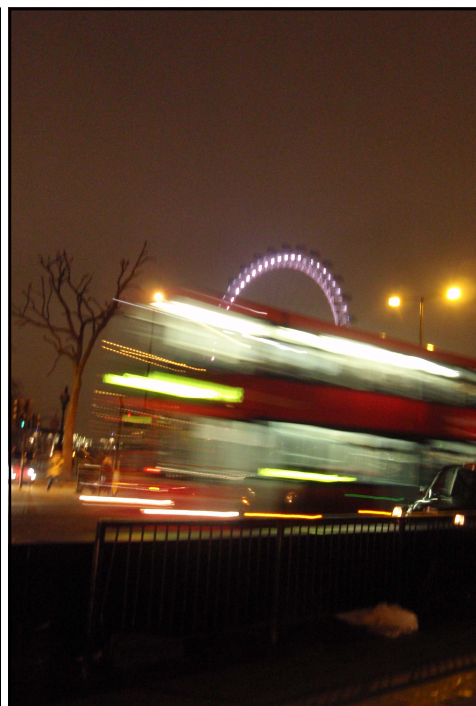
Någon sa en gång att då man är trött på London är man trött på livet. I London är tunnelbanorna mosaikprydda, Piccadilly Circus sjuder av liv tidigt i januari och trots att staden är så stor är det svårt att känna sig rädd eller ovälkommen. Fasan att tappa bort sig existerar inte, det ordnar sig nog. Sedan är det ju det här med te. Du behöver inte dricka en massa te för att uppleva den engelska kulturen, jag drack te för första gången på vägen hem, och ändå tog min favoritstad mig med storm.

Mitt kärleksförhållande med London inleddes då jag, 13 år gammal, såg filmen "Winning London" med systrarna Olsen i huvudrollerna. Sedan dess har en affisch föreställande Big Ben prytt insidan av min garderobs-

dörr. Efter att jag och min barndomsvän hade bokat vår resa i början av december kändes julafton inte längre så intressant. Kan jag få 14 januari, tack! Vi bodde i ett gulligt område nära Hyde Park - Paddington. Där kantades vägarna av träd och en oändlig rad med vita, lyxiga radhuslängor i två våningar. Vårt rum låg på sjunde våningen i ett hus där hissen gick till sjätte. För att ta oss högre upp tvingades vi släpa väskorna upp för kanske världens smalaste trappa. Hissen hade en irriterande, men vänlig röst (!), "doors closing, please mind the doors".

14 januari 2009 lyfte vårt flygplan. Att åka på vintern var inget medvetet val men kanske det bästa valet, det behövs bara ett ord för att få dig att förstå: real! Vi skulle inte shoppa men när vi skulle resa hem var kappsäcken av någon orsak svår att stänga och vägde en aning mera. Priserna på det mesta var lite lägre än i vårt kalla Finland och utbudet så mycket större. Chansen att du hittar något som ingen av dina vänner har är stor, loppmarknader är en av stadens klassiker och eftersom London är så stort finns det också plats för en massa små butiker där de sveper in dina fynd i silkespapper och placerar dem i en söt påse.

London är en personlig stad, för vem som helst. Vill du shoppa? Gå till Oxford Street! Vill du festa? Pubar, krogar och barer finns i alla stadsdelar, se bara till att du har ålder och aktar dig för droger. Är du en historiker? Ta tunnelbanan till Tower of London och beundra murrester byggda av romarna eller besök British Museum och välj den del av det ofattbart enorma museet som lockar ditt intellekt mest - det är omöjligt att orka intressera sig för precis varenda en sten. Den som inte vill göra någonting kan sätta sig på en filt i Hyde Park eller bara gå omkring och se på folk. För

folk är något som det aldrig verkar ta slut av, längs Oxford Street kan man höra så många språk att man inte kan skilja dem åt. Redan första kvällen fick jag pröva min engelska då killen i butiken började diskutera vädret i Finland, jag blev paff men fick fram ett desperat "at least we see the sun". Samma dag sprang jag in i ett gäng pojkar då jag yrade omkring och inte såg mig för, jag som trodde att han skulle bli arg blev så glad då han skrattande fick fram ett "Take it easy, darling!". Jag kände mig verkligen som allas darling, servitrisernas, butiksbiträdenas, husens, till och med tanten i tunnelbanan som varnar för att dörrarna stängs tyckte om mig.

Tunnelbanan eller "the tube" som det heter på det engelska språket är ett äventyr för sig som börjar då kvinnan i högtalarna meddelar att dörrarna stängs och artig ber passagerarna att akta sig. Du susar fram genom mörkret och kan läsa över axeln på den som sitter bredvid, om du vill och vågar. Då du når stationen Embankment är det bara att böja huvudet mot himlen för att se den vackraste av alla Ben i världen. Därifrån är det inte långt till Buckingham Palace och Westminster Abbey. Vänligheten är

slående, till och med vid övergångsställena "look right" och "look left", för att påminna om vänstertrafiken.

Min bror lär ha sagt innan jag kom hem: "Jag lovar att hon har köpt blommiga byxor", och kom inte jag ut från flyget i blommiga strumpbyxor? Strunta i att det regnar, ska det regna så ska det iallafall vara England. I London kan man vara sig själv eller hitta sig själv, kom bara ihåg att alltid vara artig!

Praktiska detaljer:

Flygresan kostade 160€ tur och retur med Blue1 direkt från Helsingfors till Heathrow. Därifrån tog vi tåget in till stationen Paddington, vilket räckte ca en halv timme. För att ta sig vart som helst i staden använde vi tunnelbanan, ett system som ser invecklat ut men är väldigt smidigt, förmånligt och tydligt för att inte prata om att det är roligt. Att åka tunnelbana i centrala London kostar ca 6 € per dag och då får du åka så mycket du vill inom den valda zonen. Hotellet var fyrstjärnigt och tre nätter kostade exakt 101€ per man och vi bokade via hemsidan www.booking.com.

Klassiker att besöka:

Piccadilly Circus, Trafalgar square, Madam Tussauds, Westminster Abbey, Tower of London.

Övrigt intressant:

Sigmund Freuds museum, den berömda soffan där patienterna berättade om sina drömmar finns kvar! Kvar finns även rummet där Winston Churchill drog upp sin strategi under andra världskriget och en massa andra intressanta pärlor. Köp eller låna boken "Top Ten of London" på biblioteket, här finns allt du vill veta!

Text & Bild: Jenny Bergholm

"Tatueringarna behöver inte alltid vara svarta, det finns en massa olika färgalternativ"

Konstverk på två ben

Tatueringar är en sorts konstform där en tatuering ritas in bilder med hjälp av en nål under huden. För i världen var det bara sjömän, fångar och prostituerade som överhuvudtaget hade tatueringar. I dagens läge är det allt vanligare att människor tatueringar sig och man är nästan ett undantag om man inte har en tatuering. Olika slags människor tatueringar sig, de flesta är i åldern mellan 14 och 85 år. Det finns ingen bra ålder för att tatueringar sig, men största delen av tatueringarna har den principen att man ska vara över 18 eller komma till studion med sina föräldrar. De finns dock ingen lag på hur gammal man ska vara för att bli tatueringad.

Det finns ingen utbildning för den som vill bli tatueringare. Man får helt

enkelt bara öva, öva och öva. Om man har tur kan man dessutom få chansen att vara lärling hos en tatueringare. För att tatuering krävs goda nerver och gärna ska man kunna rita. Vägen till att bli framgångsrik tatueringare är dock lång.

Den närmaste tatueringstudion för oss karisbor är i Svartå där Timppa's Tattoo & Piercing finns. **Timo Pitkänen** som äger stället säger att han alltid varit intresserad av att tatueringa. Han började tatueringa som 18-åring. Den första tatuering han gjorde var åt sig själv på låret. Timppa har jobbat i t.ex. Sverige som tatueringare och har haft en egen studio där. Sin studio i Svartå öppnade han år 2001.

Hurdana tatueringar vill då folk

ha? På den frågan har Timppa inget direkt svar. Motiven varierar från person till person, och från en personlighet till en annan. Att kvinnor föredrar att skaffa tatueringar med fjärilar och blommor och män vill ha döds-skallar stämmer inte alltid. Men såklart är det en stor del av kvinnorna som vill ha just av de mer kvinnliga motiven, och männen föredrar mer maskulina. Timppa konstaterar ändå att det inte alls är lika vanligt mer med t.ex. rosmotiv. Andra slags blommor föredras mera nu. Andra vanliga motiv är korta texter (latinska texter är vanligt) och namn på ens barn. Att tatuering sin flick- eller pojkväns namn är mer ovanligt.

Då man tar en tatuering ska man också kolla att tatueringaren är noga med

hygienen. Tatueraren ska använda gummihandskar och desinficera sina verktyg ofta. Man kan vara allergisk mot ämnen som finns i tatueringsfärgerna. Färgerna innehåller destillerat vatten, sprit, glycerin och sk. ”rent pigment”. Vad exakt det rena pigmentet är kan vara oklart då det oftast inte står på färgbrukarna, men det består till en del av järn (t.ex. gult innehåller aluminium och rött järn). Den svarta tatueringsfärgen ger oftast inte några allergiska reaktioner.

Hur tatueringar ska skötas varierar lite, eftersom olika tatuerare tycker olika. I huvudsak sköts tatueringar som sår på huden. De ska få mycket luft för att läka och helst ska de inte smörjas så mycket. Det har hänt sig att en tatuering till och med har förstörts av salvor som Bepanthen. Om man vill smörja sin tatuering rekommenderas en tatueringssalva. Då man solar är det även viktigt att komma ihåg att skydda tatueringen från solen. Speciellt svarta stora tatueringar ska hållas borta från solen eftersom

"Färdiga skisser på tatueringar"

de drar åt sig så mycket värme att huden kan brännas.

Tatueringar sitter under huden och det betyder att de också töjer med skinnet, t.ex. om man bygger upp stora muskler kan en tatuering bli missformad.

Att ta en tatuering är ett beslut som bör vara väl igenomtänkt. Den kommer trots allt att finnas kvar hela

livet ut och ingrepp för att ta bort tatueringar är både dyra och smärtsamma och ger fula ärr. Men trots skräckhistorier om misslyckade tatueringar och ohygieniska studion, kan man konstatera att tatueringar är idag ett vanligt fenomen som i framtiden kommer växa sig ännu större.

Text & Bild: Ida Gustafsson och Annika Rönnblad

Filmrecension: All about Steve

Mary Horowitz är en smart korsordsmakare med väldigt udda personliga drag. Hon är singel och bor hemma med föräldrarna. I början av filmen ordnar hennes föräldrar en blindträff för henne och Steve, som slutar i en katastrof. Steve ser genast Marys udda personlighet och försöker artigt avbryta träffen genom att säga att han måste på jobb men önskar att hon kunde följa med. På grund av Marys brist på sociala erfarenheter tar hon Steves ord bokstavligt och följer efter honom några dagar senare. Steve är inte positivt inställd till Mary och uppfattar henne som en galning som förföljer honom under olika inspelningar där han jobbar som kamera-

man för en nyhetskanal. Efter flera missöden och en hel del humor slutar filmen lyckligt och allt ordnar upp sig.

All about Steve är en humoristisk film med flera lärande budskap, t.ex. att första intrycket inte alltid stämmer. För de som gillar komedi rekommenderar jag denna film skarpt, men för sådana som jag själv, som bara är måttligt intresserade av komedi, är inte denna film något att hänga i julgranen. Jag ger filmen 3 Justusar.

I rollerna: Sandra Bullock och Bradley Cooper

Text: Sanna Grönholm

Bild: <http://images2.fanpop.com/images/photos/780000/Bradley-All-About-Steve-Premiere-bradley-cooper-7886419-792-1222.jpg>

Cellbiologi på VNF

I början av hösten anmälde jag mig till VNF:s kurs i cellbiologi som är en del av helheten Natur och Medicin på VNF, och motsvarar i hög grad grundkursen i cellbiologi på Åbo Akademi. Det är dock inte en öppen uni-kurs, och innehåller betydligt flera föreläsningstimmar. Medan tanken att gå en "tilläggskurs" utanför skoltid kanske inte är det mest attraherande alternativet (vilket märktes, vi var bara två stycken från gymnasiet), antog jag att jag skulle ha nytta av den inför skrivningarna i biologi på hösten.

Eftersom linjen Natur och Medicin på VNF egentligen är till för studerande som förbereder sig för inträdesprovet till medi, är en hel del av stoffet som behandlas sådant som tas upp

i inträdesprovet och provlitteraturen. Medan det kanske låter jobbigt, så är det inte egentligen svårare än gymnasiebiologin, bara mer specifikt. I och med detta så var kursen upplagd så att man först repeterade ett fenomen eller en sak grundligt, och sedan gick igenom samma sak men på en djupare och mera specifik nivå. På grund av detta gick vi inte igenom någonting precis nytt, men behandlade dock en hel del fenomen betydligt djupare än vad man har tid till under de sedvanliga lektionerna. Det nya stoff som behandlades krävde dock en del arbete, och den delen av kursen var definitivt intressant och väl genomtänkt.

Om någon funderar på att välja kursen till nästa höst så lönar det sig att fundera noga. Innehållet är inte

precis svårt, så om man har klarat av Kåres prov bra så vållar detta inga problem, men om man behöver en till kurs för att skrapa ihop 75 kurser är detta kanske inte kursen att ta. Den kräver inte allt för mycket självstudier men tar ändå tid. Om man däremot funderar på att söka till medi (eller biologi på Uni) efter gymnasiet så är detta en kurs som utan tvekan är nyttig. Man lär sig inte direkt nya saker, så kursens styrka är att göra saker, som behandlades lite snabbare och ytligare på Bi 2&5, självklara. Och eftersom dessa fenomen är basen för all biologi och medicin så lönar det sig att kunna dem bra före fortsatta studier i ämnet.

Text: Sara Eskola

Bokrecension: Svart som natten - Ann Cleeves

"Mördarens identitet kommer som en total överraskning, men tycks sedan uppenbar - en smart personteckning och ett tillfredsställande slut på en fulländad och tänkvärd bok." The Sunday Telegraph

Fastän det kan låta en aning klichéartat måste jag dock hålla med om The Sunday Telegraphs beskrivning av den brittiska kriminalförfattaren Ann Cleeves bok Svart som natten (originaltitel: Raven Black). Boken utspelar sig på Shetlandsöarna i ett litet samhälle vid namn Ravenswick, ett samhälle där alla känner alla och där alla vet allt om alla. Intriger mellan olika invånare hör till vardagen i staden, men man talar inte om saken utan sopar hellre problemen under mattan.

Fran Hunter är en av många huvudpersoner som man får följa med under bokens gång. Fran Hunter är en

av få personer som inte riktigt passar in i det lilla samhället, och hennes odugliga liv skvallras det öppret om. Situationen blir dock inte bättre för henne när hon en morgon hittar en ung flickas döda kropp på en åker. Ryktena sprids snabbt och snart misstänker alla varandra i det lilla samhället. Ingen litar mera på någon, och för första gången på länge börjar folk att låsa sin dörr om natten. Som om det inte redan är tillräckligt spännigt i staden, hittas ett lik till uppe i bergen, från ett olöst fall flera år tillbaka i tiden. Nu inleds sökandet efter två personers mördare bland de misstänksamma invånarna. Vilka av dem var det som gjorde det?

Det här var första gången som jag läst en bok, som jag ännu på de fem sista sidorna inte hade en blekaste aning om vem av bokens alla karaktärerna som var mördaren. Jag hade

under bokens lopp misstänkt nästan alla invånarna i tur och ordning för mordet, men när den riktiga mördarens identitet kom fram var det som en chock. När jag senare började tänka efter, var mördarkaraktären helt självklar, och ledtrådar hade hela tiden under bokens lopp delats ut, dock välgomda.

Ann Cleeves skriver på ett modernt och intressant sätt, som får läsaren att inte vilja sätta ifrån sig boken innan man läst klart den. Dessutom skriver Cleeves på ett väldigt psykologiskt sätt som gör det lättare att sätta sig in i de olika karaktärernas situation. En av de bästa deckare jag någonsin läst.

Text: Maria Laxell

Filmrecension: The Bodyguard

Superstjärnan Rachel Marron, vars sångkarriär pekar mot skyarna lever ett relativt problemfritt liv. Hennes vardag är en soppa av träning, försök att vara den bästa möjliga modern till sin son, beundrarbrev, blommor, framträdanden och lyx, då allvarliga hotbrev plötsligt börjar dyka upp. Brevet som Rachel får har texter som alla handlar om att avsändaren vill se Rachel död. Frank Farmer, känd som den bästa livvaktens i området anlitas omedelbart för att bo hos Rachel och hålla ett öga på situationen.

Detta är början på en fantastisk berättelse formad av dramatik, romantik, spänning och fruktan. Till sammans möter Rachel och Frank rädslan samt kampen mot en besynnerlig och definitivt farlig mördare som verkar se varenda steg Rachel tar. De möter även svårigheter samt oenigheter sinsemellan, gällande allt från säkerhet och jobb till kampen om att inte falla för varandra. Bodyguard är en film från 1992, där spänning och kärlek följer med sida vid sida under hela filmens gång.

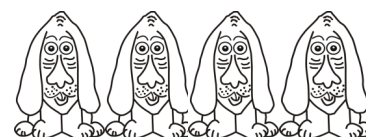
Filmen är gripande, mäktig och ofattbart mångsidig, en film som enligt mig faller alla i smaken.

<http://www.hotel-fashionland.com/wp-content/uploads/2009/03/the-bodyguard-middle-e-400x506>

Med Kevin Costner och Whitney Houston i huvudrollerna och Houston's världskända tolkning av Dolly Partons låt "I will always love you" som ett extra guldkorn är detta verkligen en sevärd film.

Never let her out of your sight
Never let your guard down
Never fall in love

Text: Emilia Blomfelt

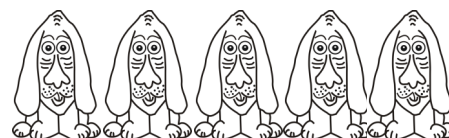
Filmrecension: Gone in 60 seconds

Randall "Memphis" Raines (Nicolas Cage) är en före detta biltjuv och har flyttat bort från sin hemstad och mer eller mindre brutit kontakten med sin familj för att leva ett hederligt liv.

När Memphis får höra att hans lillebror Kip har gått i Memphis spår och stulit bilar och hamnat i knipa måste Memphis rycka in för att rädda livet på sin bror. Memphis får i uppdrag att stjäla 50 bilar på 24 timmar för att inte Kip ska mördas. Memphis samlar ihop sitt gamla gäng och de skriker till verket. Filmens teman är allt från broderskap och lojalitet till hämnd. Spänningen i filmen skapas av både biljakter och skottlossningar. För den som tycker

om bilar och action är detta en perfekt film.

I rollerna: Nicolas Cage, Giovanni Ribisi och Angelina Jolie

Text: Sanna Grönholm

Kattmamma i Skeppsdal som väntade tillsammans med sina 6 ungar på att hitta ett nytt hem.

Skeppsdal Family

Skeppsdal Family är ett hittedjurshem som tar hand om djur i västra Nyland, dvs. Hangö, Ingå och Raseborg. **Päivi Rätty** och **Johan Holmberg** som ansvarar för verksamheten i samarbete med städerna, bor i Barösund. Samarbete med städerna betyder i praktiken ett ekonomiskt stöd varje månad och att privatpersoner eller polisen kan ringa dem om upphittade djur, så att de kan tas om hand tills ägaren är funnen. Om ingen ägare anmäler sig inom 15 dagar, ska djuren placeras i nya hem. Skeppsdal Family tar hand om alla bortsprungna djur, för dem till veterinären om det behövs, försöker hitta deras ägare och sedan, ifall ingen ägare hittas, får djuren bo hemma hos dem i väntan på nya ägare. Päivi Rätty tycker om att ta hand om bortsprungna djur eftersom hon äls-

kar djur och hon tycker det är fint att få bevittna att ett illa behandlat djur överlever och får ett nytt liv. Det sämsta med att ta hand om hittedjuren är att se vad en människa kan göra åt ett djur tycker hon.

Verksamhet i Barösund sedan maj

Rätty och Holmberg tog över hittedjursverksamheten i regionen den första maj 2010, efter att Heidi Rosqvist p.g.a. hälsoskäl måste dra sig ur det jobb hon gjort i över 25 år. I en artikel i Västra Nyland 25.01.2010 säger Rosqvist att hon helt enkelt inte orkar mer och att det ekonomiska stödet från städerna hon får är alltför litet för verksamheten. Då Rätty och Holmberg skulle börja verksamheten, fick Rätty åka med Heidi efter hittedjur och andra liknande uppdrag för

att lära sig. Rätty säger att hon fortfarande pratar nästan dagligen i telefon med Rosqvist om hittedjuren och verksamheten.

Mycket övergivna katter

Då jag besöker Skeppsdal Family en mulen fredag i september bor det för 24 katter där (varav sju är parets egna katter). Dessutom bor det två hotellkatter där för några veckor. Ändå har de funnits mer katter i Skeppsdal. Rätty berättar att de som mest haft 44 katter i Skeppsdal i juli 2010. Heidi Rosqvist räknade att hon tagit hand om ca 300 katter och 100 hundar per år, och Rätty tror att det kommer röra sig om ungefär samma antal djur i Skeppsdal. Att Rosqvist tog mest hand om katter är inget konstigt, tycker Rätty.

Orsakerna till att katter överges är många, bl.a. att katter snabbt kan bli gravida och de väntar ungar i endast 63-64 dagar. Dessutom får man kattungar ganska lätt och man är inte lika bunden till en katt som man är till en hund. Äldre människor kan dessutom tycka att katter klarar sig bra utomhus, eftersom de förr också klarade sig i ladugården. Rätty påpekar ändå att det i ladugården förr i tiden var relativt varmt och katterna fick ofta komjölk att dricka där.

En vanlig dag i Skeppsdal

Dagen i Skeppsdal börjar redan klockan fem för Päivi Rätty och Johan Holmberg. Då putsas katternas sandlådor, gammal mat tas bort och ny ställs fram. Klockan sex äter sedan Rätty och Holmberg morgonmål och sedan åker de iväg på jobb (även om de jobbar på samma plats åker de med olika bilar så att Rätty ska kunna åka iväg ifall någon hittat ett djur). När Rätty sedan kommer hem ungefär klockan tre-fyra på eftermiddagen gör hon samma runda som på morgonen. På kvällen umgås hela familjen med katterna och borstar och leker med dem. Dagen avslutas med samma runda klockan tio.

Ifall det bor så små kattungar på Skeppsdal att de måste matas med tuttfaskor, hjälps Rätty och Holmberg åt att mata dem var tredje timme dygnet runt. Holmbergs mamma som bor i närheten sköter matningen om dagarna då Rätty och Holmberg är på jobb. Holmbergs mamma eller barnen i familjen hjälps också åt ifall en hund bor i Skeppsdal. Hunden lämnas inte ensam om dagarna och så ska den få gå ut och gå mitt på dagen. Hittetekatterna i Skeppsdal får inte gå fritt ute, då man inte kan vara säker på att de hittar tillbaka. Det finns dock en stor kattbur (några meter

bred) utanför fönstret dit katterna kommer genom det öppna köksfönstret.

En av katterna som sökte nytt hem i september

Ett nytt hem åt djuren

Då ett hittedjur kommer till Skeppsdal försöker man hitta ett nytt hem åt det så snabbt som möjligt. Ofta får djuren snabbt nya hem, men det kan variera från tre veckor till flera månader. Då jag hälsade på i Skeppsdal fanns där några katter som varit där sedan hittehemmet öppnades i början av maj. Det är frågan om äldre katter, och människor vill i huvudsak inte ha äldre katter ”eftersom de ändå dör snart”. Rätty tycker det är ett konstigt argument, och tycker att man istället ska se det som om man kan göra den sista tiden i kattens liv lyckligt.

Exotiska arter hittar lätt nya hem, säger Rätty och berättar om en orm hon fick ta hand om, och genast fick hon flera samtal av människor som gärna tog hand om ormen. Människor tar gärna hittedjur som är av exotiska arter, eftersom de kostar så mycket i djuraffären. I Skeppsdal avlivas inte djur för att de inte kan hitta nya hem, Rätty behåller sådana djur själv. Djuren avlivas endast om deras hälsa är så dålig att det är snällare mot djuret att låta det somna in.

Ekonomiskt jobbigt

Det är inte ekonomiskt lätt att bedriva hittedjursverksamhet. Rätty säger att

hon gärna stannade hemma med djuren varje dag, men eftersom det inte är ekonomiskt möjligt jobbar hon dagtid. Även om Skeppsdal Family får ett stöd på 1100€ per månad, är det inte lönsamt att ha hittedjursverksamhet. Rätty och Holmberg jobbar helt utan lön, men de ser ändå hittedjursverksamheten som en hobby och säger att alla hobbyer kostar. Kattsand och kattmat kostar, likaså veterinärbesök. Rätty har ändå ett bra samarbete med en veterinär som inte alltid fakturerar alla avgifter som kunde faktureras.

Du kan också understöda hittedjursverksamheten

Man kan understöda Skeppsdal Family's verksamhet genom djuraffären Musti och Mirri. Då man köper något åt Skeppsdal Family där får man 10 % rabatt på det, och sedan får Skeppsdal Family hämta den mat eller de leksaker som donerats åt dem av hjälpsamma, ibland anonyma personer. Dessutom tar Skeppsdal Family gärna emot handdukar och lakan, som behövs bl.a. som bäddplatser för katter och som katterna blir lindade i ifall de måste avlivas.

Ifall man vill ge ett nytt hem åt ett hittedjur som bor i Skeppsdal Family kan man kolla på Skeppsdal Familys hemsida (www.skeppsdalfamily.fi) eller på Skeppsdal Family's profil på Facebook) vilka djur som söker nya hem. Då man kontaktar Päivi om att ta ett hittedjur ska man inte lukta alkohol, och sedan hör Päivi ifall någon känner personen ifråga. Päivi säger att man ska vara en ansvarsfull person och ska ta hand om djuret resten av dess liv. Hittedjuren kostar i allmänhet inget, men kattungarna kostar 20 € för att man ska undvika att människor bara ”tar” dem. Även om hittedjuren inte kostar, understöder de flesta nya djurägare Skeppsdal

Alla leksaker som fanns hos Skeppsdal Family var donerade av privat personer.

Family's verksamhet genom Musti & Mirri eller genom att hämta t.ex. kattmat, leksaker eller kattsand.

Vad man ska göra ifall man hittar ett övergivet djur

Då man hittar ett djur som man tror att är övergett, ska man inte tveka att ta kontakt med Skeppsdal Family. Päivi Rätty säger att det är bara att ringa på, så kommer man överens antingen om att djuret förs till Barösund, eller att Skeppsdal Family hämtar djuret, så kan hon kolla med deras chipkortsläsare ifall djuret har en ägare. Då kontaktas ägaren, annars annonserar man om det upphittade djuret på nätsidorna. Om ingen saknar djuret inom 15 dagar, får djuret bo i Barösund tills ett nytt hem hittas åt djuret. Ifall det djur man hittat verkar må dåligt, skall man ge vatten åt djuret. Rätty påpekar även att de inte kan ta fast djur som de tror är herrelösa, utan de tar emot djur först när någon annan överräcker djuren åt dem (djuren är hittedjur först när någon har tagit fast dem).

Både privatpersoner och myndigheter kontaktar Skeppsdal Family om hittedjur. Poliserna kan t.ex. ringa och säga att de har en hund i cellen på

polisstationen eller så kan någon privatperson ringa och säga att han hittat övergivna kattungar. Häromedagen ringde en privatperson till Skeppsdal Family som hade hittat 6 tama kaniner mitt ute på en väg. När jag frågar Rätty i hurdana situationer människor överger sina husdjur räknar hon upp skilsmässa, flytt, allergi och det att djuret insjuknar som tänkbara orsaker. Ändå poängterar hon att om man tar ett djur, är man bunden till att sköta djuret tills djuret dör. Rätty säger att ifall man absolut inte kan hålla sitt husdjur mer ska man försöka söka ett nytt hem till djuret, eller i värsta fall avliva det. Man kan också eventuellt föra sitt djur till Skeppsdal om man hör sig för. Om djuret är okastret hjälper det om man är villig att betala kastreringsavgifter. Rätty säger att hon gärna skulle ta emot alla djur, men att det faller på den ekonomiska biten.

Djurhotell

Vid sidan om hittedjursverksamheten finns också ett djurhotell hos Skeppsdal Family. Hotellverksamheten är främst riktad mot katter och mindre djur, men även hundar får lämnas hos Skeppsdal Family. Hur många djur

man kan ta emot beror helt på hur man hittedjur man har för tillfället, eftersom varje djur ska få ett eget rum i Skeppsdal ifall djuret inte kommer överens med resten av djuren där (djur från samma hem delar rum). Den främsta orsaken till att djur kommer och bor på djurhotellet är att ägarna är på resor. Det handlar om en tid mellan några dagar till några månader. För katter kostar det 10€ per dygn, för hundar 20€ per dygn och för gnagare enligt överenskommelse, men under 10€ per dygn. I priset ingår mat och skötsel.

Om du vill ha ett nytt husdjur, lönar det sig absolut för dig att höra dig för hos Skeppsdal Family, ifall de har katter eller andra djur som söker hem. Hittedjuren från Skeppsdal Family är friska och gratis (det enda undantaget är kattungar) och ju färre djur som bor hos Skeppsdal Family, desto bättre. Så om du funderar på att skaffa ett nytt husdjur, hör av dig hos Skeppsdal Family och hjälp till att minska på antalet hittedjur i regionen! (Och ni som redan har husdjur, ska såklart ta väl hand om era djur och inte överge dem.)

Text & Bild: Annika Rönnblad

Ingången till börsen i Frankfurt pryds av "Bull and Bear" vars ryggar traditionellt sett representerar den stigande och den sjunkande marknaden.

Karis-Billnäs gymnasiums ekonomigrupp besökte Frankfurt

Tidigt på självständighetsmorgonen begav sig Karis-Billnäs gymnasiums ekonomigrupp av mot Frankfurt där besök vid Europeiska Centralbanken, börsen i Frankfurt och Kronberg gymnasium i Aschaffenburg samt en flodkryssning på Maine stod på agendan.

Resan var planerad redan i våras, men då satte det välkända askmolnet stopp för planerna. Även nu var både avfärden och hemkomsten spännade på grund av strejker, snöfall och förseningar. Slutligen förlöpte dock hela resan utan problem.

Resans höjdpunkt var besöket vid ECBs huvudkontor. Efter en noggrann säkerhetskontroll bänkade vi oss på 22:a våningen där vi fick ta del av en grundlig och intressant presentation av ECBs struktur och historia. Sedan fick vi träffa en finlandssvensk borgåbo, Tom Kokkola, som arbetat där sedan mitten av 1990-talet. Till

sist radade hela gruppen in sig i hisarna och åkte tillsammans med säkerhetsvakterna upp till mötesrummen på 36:e våningen. Vyn var fantastisk och auran av högtidlighet och lyx förstärktes av kyparna i vita kläder som irrade omkring och dukade fram den ena fantastiska munsbiten efter den andra. Tyvärr var dessa ämnade för mer prominenta gäster.

På tisdagen fick gruppen bekanta sig med floden Maine. Under en flodkryssning lärde vi oss om hur vattenkraftverk fungerar. Vi fick också information om slussarnas betydelse. Vi fick följa med hur slussarna styrdes från kontrollrummet och det bjöds på choklad och en lapp med "hyvää joulua" vid dörren.

Påföljande dag bar det av mot Aschaffenburg och Kronberg gymnasium. På programmet stod stadsorientering ledd av våra guider från skolan. Stadsfärden stördes av det ihållande

regnet, men då gruppen sammanstrålade vid den traditionella julmarknaden var alla på gott humör.

Den sista dagen gick återigen i ekonomins anda. Efter några timmar av effektiv shopping fick vi vid ett besök på Europas största börs, Börse Frankfurt, lära oss vad vi i stället kunde ha satt pengarna på. Vi fick ingående information om börsens uppbyggnad. Föredraget handlade också om aktier och om de plattformar som står till förfogande. Ett besök i salen visade att allt mera går i elektronisk form; det högljudda folkmyller vi är vana att se i diverse filmer är sedan länge borta, nu sitter i stället cirka 50 personer framför sina datorskärmar och knappar. Snart blir deras uppgifter bli ännu färre, då prisläggningen blir helt elektronisk och handeln sker på mikrosekunder.

Kvällsprogrammet gick allt som oftast i julens tecken. Snön täckte staden och den enorma julmarknaden bjöd på ett överflöd av choklad, krimskrams, glühwein och korv. Shoppingen på Ziel var fantastisk och mångsidig och överallt kryllade det av både tyska och utländska turister. Kort sagt fanns det verkligen något för alla! Kommunikationen gick på en blandning av tyska och engelska och efter resan kunde även de som inte läst tyska säga; ja, nein, bitte och danke.

Resan var både rolig och lärorik och dessutom ett viktigt komplement till de annars ganska teoretiska ekonomistudierna. Att få se hur allting egentligen fungerar i praktiken gav en helt annan insikt i vårt ekonomiska system och mersmak för de flesta.

Text: Andrea Wickström

Foto: Jan-Erik Till

Personer i KBG

Namn: Pernilla Lindroos

Ålder: 17 år

Bor: Pojo

Familj: Mamma, pappa och syster.

Husdjur: Bondkatten Tassu

Hobbyer: Sport, gympa och löpning.

Favoritämne: Samhällslära

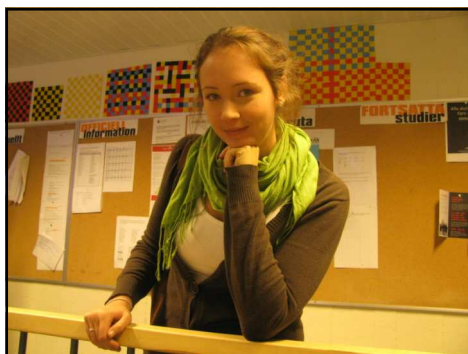
Vi möter Pernilla i soffhörnan, där hon håller på och grejar på vid diskhon. Vi flyttar oss dock till bänken bredvid A11 för att komma undan soffhörnans buller. Pernilla börjar berätta om sin sommar. Hon har jobbat i Pojo S-Market i kassan. Men det var bara ett sommarjobb. Nu tänker hon bara satsa på skolan.

Om hon skulle få göra vad som helst i sitt liv, berättar hon att hon skulle vilja resa runt i världen. Hon önskar även att hon aldrig skulle behöva jobba, utan att hon bara skulle kunna chilla livet ut och göra precis vad hon vill.

Pernilla berättar att hon lyssnar på många olika slags musik och att hon inte har något speciellt favoritband. Men mest lyssnar hon kanske på pop och rock. Det enda hon inte gillar är klassisk musik.

Frågan om den allra mest betydelsefulla händelsen i hennes liv ställer till med en liten funderingspaus. Till

slut bestämmer hon sig för att det nog var när hon blev tillsammans med sin pojkvän.

Namn: Charlotta Björk, "Challis"

Ålder: 18

Bor: I Lövkulla i Karis.

Familj: Lillebror Edward, mamma Gita och pappa Håkan.

Husdjur: Två katter; Skrollan Sarafina Rullgardina Björk och Jeppe

Hobbyn: Scouting (1-2 ggr i månaden) som kalenderombudsman

(hon har varit med redan sedan 2:an i lågstadiet) och så brukar hon springa på gym (ca 6 ggr i veckan).

Favoritämne: Samhällslära

Vi möter Charlotta vid diskhon, där hon håller på att uppfylla sin plikt som "smutsiga-muggar-ansvarig". Hon skrubbar och tvättar, men tycks inte alls vara sur för att hon är tvungen att städa efter alla andra i skolan på basen av den muntra minen.

Hela sommaren befann hon sig i England, i Birmingham som au pair. Där spenderade hon sin tid i en vanlig familj med tre autistiska söner, mamma läkare och pappan elektriker. Hon trivdes bra och rekommenderar detta även till andra. Speciellt rekommenderar hon dessa kortare resor, exempelvis just över sommaren. Då säger hon att man ser slutet på det, när det blir svårt kan man tänka

"Okej, jag kommer hem i något skede.." i stället för att tänka "Så.. Nu har vi sju månader kvar."

Charlotta har planerat fortsätta sina studier i Hanken. Hennes drömjobb skulle vara att arbeta med marknadsföring. Hon drömmer om att, som hon själv uttrycker det: "Laga hurja valkampanjer!"

Om tjugo år vill Charlotta ha en egen herrgård. "Jag skulle vilja köpa en egen herrgård, stor, inte trähus utan en stenherrgård med krattat grus. Och så ska jag ha en gårdskarl och en hushållerska. Ett rymligt kök, lite bondgårdsaktigt, men ändå herrgård. Sen ska det vara stora ekträd i en allé. Sen ska där vara ett stall för jag ska ha ett par hästar och en hästskötare för jag vill inte själv sköta allt arbete.. Sen skulle jag vilja ha en man och ha äktenskapsförord för jag vill inte bli av med mina pengar. Ja.. och katter, eventuellt en hund. Inga barn! Jag vill ha krattat grus!" Men på kortare sikt, med bara fantasin som gräns, skulle hon vilja skriva L i alla ämnen och sedan fara till USA för att studera.

Charlottas musiksmak är mångsidig. Hon lyssnar på allt utom hårdrock. Men hon gillar att lyssna på Radio Aalto.

Om hon skulle få göra en välgörenhet skulle hon ge utbildning till alla i u-länderna. Fast hon skulle även vilja göra flera välgörenheter.

En betydelsefull händelse i hennes liv är resan till England som hon tidigare nämnde. Där upplevde hon hur otroligt mycket en mamma kan älska sina barn och hur mycket hon är redo att göra för dem. Hon menar att detta gjort henne mera ödmjuk.

Till sist vill hon föra reklam för självständighetssupén. Den får inte missas!

Namn: Carl-Gustaf Alexander Stenvall, "Calle"

Ålder: 18 år

Bor: I en pappkartong (han skämtar), nå nej i egnahemshus.

Familj: Mamma och pappa.

Husdjur: En långhårig holländsk vallhund, Sander

Hobbyn: Rita, läsa, lyssna på musik m.m.

Favoritämne: Biologi och tyska

Vi stöter på Calle i A7, där han spelar på datorn med sin vän. Vi drar ut honom till Gurus klass för intervjun.

På sommaren arbetade han på rustis. Han hade mycket olika arbetspgifter, men som exempel säger han att förbereda inryckningen och hemförlovningen.

Han planerar att åka till Tyskland för att studera. Antingen ska han stu-

dera biologi eller så ska han bli lärare, och så ska han lära sig mera tyska, förstås.

Han skulle även någon gång vilja fara till Japan och lära sig japanska. Han fantiserar även att han skulle bygga ett japanskt hus, alltså ett hus i japansk stil med utekorridorer, dragdörrar och en gård i mitten. Dessuom vill han ha en körsbärsallé.

Även Calle har en mångsidig musiksmak. Men hiphop och rap har han aldrig riktigt fastnat för. Speciellt gillar han sånger med en bra sångtext som har en mening och ett innehåll, som exempel nämner han Tracy Chapman. Han har också fäst sig litet vid tysk musik.

En välgörenhet som Calle skulle vilja göra är att skydda naturen. Han vet inte exakt hur, men på något sätt.

En betydande upplevelse i Calles liv är att han lärt sig tyska. Han studerade språket alldeles själv, utan hjälp och lärde sig det.

Namn: Mats Ekebon

Ålder: 17 år, snart 18

Bor: Svartå

Familj: Mamma, pappa och lillebror.

Husdjur: Inga, säger han, men glömmer dammpudlarna i hörnen..

Hobbyn: Köra mopo och umgås med vänner

Favoritämnen: Samhällslära och historia

Vi träffar Mats där han sitter i soffan med sin flickvän i gymnasiets soffhörna. Att han träffade henne nämner han även som en väldigt betydande händelse i sitt liv. Han blir redo för våra frågor först efter en noggrann genomläsning av våra frågor.

På sommaren jobbade han i Dragsvik. För övrigt hoppade han bungy från 150 m höjd i Helsingfors. Skräckinjagande!

Om fantasin var det enda som begränsade, skulle Mats flyga upp till månen och titta ner på jorden, möjligen undersöka ifall man kan se kinamuren ända därifrån.

Till skillnad från de flesta andra vet Mats hurudan musik han gillar: Rock. Som exempel på band han gillar, nämner han AC/DC och Muse.

Angående frågan om vilken välgörenhet han skulle göra, har han stora problem. Men till sist svarar han att han skulle vilja stoppa växthuseffekten.

Text & Bild: Sanna Grönholm och Jessica Palander

Bild på Pernilla och Calle: Jenny Bergholm

Bokrecension: Fabrikör Liljeroos luftskepp

Fabrikör Liljeroos luftskepp är skriven av Arto Paasilinna. Boken utkom 2003 och gavs ut av Brombergs Bokförlag AB. Boken är ursprungligen skriven på finska, men finns även översatt bl.a till svenska och engelska.

Bokens huvudperson är Hemmi Elstelä, en medelålders, finsk man. I

början av boken är han kommunidirektör i Vörå, men efter att ha gjort bort sig rejält tvingas han avgå. Han flyttar till Limingo, där han blir anställd som näringslivsombudsman hos Fabrikör Liljeroos. Företaget äger ett luftskepp, som främst används som reklambaljong. Genom en olyckshändelse "kapar" ett finskt

rockband luftskeppet, som börjar driva med vinden. Boken beskriver Hemmis strapatser då han försöker returnera det förrymda luftskeppet till Limingo. Tyvärr tvingas Hemmi vända hemåt efter att ha blivit bortjagad av stridspiloter vid den kinesiska gränsen. Samtidigt börjar Fabrikör Liljeroos bygga ett nytt luftskepp.

Tanken är att det nya luftskeppet ska bli ett flygande fältsjukhus, som kan undsätta människor i områden som drabbats av naturkatastrofer. Liljeroos utnämner Hemmi till chef för projektet. Så småningom lyckas det första luftskeppet nödlanda i de Tibetanska bergen och efter många om och men kan besättningen styra tillbaka mot Europa. I slutet av boken

får Liljeroos användning för sitt luftskepp då ett kraftigt jordskalv drabbar Mellanöstern. Det nya luftskeppet är först på plats och gör succé.

Boken är ett typiskt verk av Arto Paasilinna. Handlingen präglas starkt av humor och boken är mycket svår att lägga ifrån sig. Paasilinnas humor är ganska speciell och han har en förmåga att lägga fram totalt vrickade

saker som om de vore helt självklara. Till exempel råkar Hemmi gifta sig av misstag under generalrepetitionen inför sitt bröllop. Paasilinna konstaterar vad som har hänt och sedan går handlingen vidare utan desto mera ståhej. Boken är lättläst och väldigt underhållande, jag rekommenderar den varmt!

Text: Freddy Wickström

Filmrecension: Swordfish

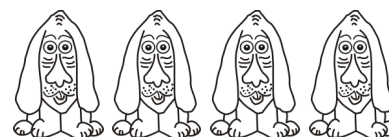

Med hjälp av världens bästa hacker tänker Gabriel Shear (John Travolta) utföra historiens största bankrån på ett värde av 9 miljarder dollar. Stanley Jobson (Hugh Jackman) är en före detta hacker men har blivit fälld för det och får aldrig mera röra en dator. Under sin tid i fängelset har han även förlorat rätten till att träffa sin dotter, och Gabriel utnyttjar det för att få Stanley att hacka sig in i bankernas nätverk. Alla karaktärer har ganska tudelade personligheter och man är aldrig riktig säker på vem som har rent mjöl i påsen.

Filmen är fylld med explosioner, mord, konspirationer, våld och manipulering; typiska ingredienser för en actionfilm alltså. En liten krydda som kanske lockar oss finlandssvenskar är

en karaktär med namnet Alx Torvalds (Rudolf Martin) som är inspirerad av finlandssvensken Linus Torvalds. Filmen har ett överraskande slut trots att man kan lukta sig till ett oväntat slut. Med hjälp av bra skådespelare och en mycket ovanlig början och ett oväntat slut får filmen 4 Justusar av mig.

I rollerna: John Travolta, Hugh Jackman, Halle Berry och Rudolf Martin.

Text: Sanna Grönholm

Filmrecension: From Paris with love

James Reese arbetar för den amerikanska ambassadören i Frankrike. I pappren är han ambasadörens personliga assistent, men i verkligheten är han en lågrankad CIA-agent som längtar efter mer krävande arbetsuppgifter än de han har. Snart får Reese ett uppdrag över sina förväntningar; han får en skjutglad, och snabbtänkt partner från USA, Charlie Wax, och tillsammans ska de förstöra en terroristcell. De personliga skillnaderna mellan Wax och Reese är slående till en början och de har svårt att komma

överens om arbetsstrategin. Reese är en förlovad, hårt arbetande man med hög moral som följer regler och planerar mycket i förväg. Wax är en skjutglad, rättvis, snabbtänkt och impulsiv man med ett uttrycksfullt och respektingivande utseende.

Filmen är fartfylld och humoristisk, den erbjuder dessutom spänning men den är inte utstickande eller speciell jämfört med andra actionfilmer. För de som gillar actionfilmer kan jag rekommendera From Paris with love, men den kan uppfattas som ganska

tråkig och vanlig. Slutet är aningen överraskande och det gör att jag ger filmen 4 Justusar.

I rollerna; Jonathan Rhys Meyers och John Travolta.

Text: Sanna Grönholm

Bild: <http://plaza.fi/s/f/editor/images/From-paris-With-Love3.jpg>

Arto Paasilinna

Arto Paasilinna är en finsk författare. Han föddes den 20 april 1942. Paasilinna kommer från Kittilä i norra Finland och han skriver på sitt modersmål, finska. Hans pappa var polis och modern jobbade som värdinna. Paasilinna ryckte in i armén vid 17 års ålder och hans militära rang är korpral. Just nu bor han i Esbo med sin fru, Terttu Paasilinna. Han har även två söner från sitt första äktenskap.

Paasilinna har främst inriktat sig på att skriva humoristiska romaner. Böckerna är i regel ganska korta och lättlästa. Han har nått stor framgång och hans verk har översatts till många olika språk. Några av hans mest kända böcker är "Kollektivt självmord" och "Uppdrag: skyddsängel". Paasilinna skriver med glimten i ögat och hans böcker är oftast fullständigt galna. Han tar lätt på döden och skämtar friskt om saker som andra författare talar mycket allvarligt om. Som exempel kan nämnas "Kollektivt självmord". I boken bestämmer sig två människor för att begå självmord. Det råkar sig inte bättre än att de går till samma lada, vid samma tidpunkt för att hänga sig. De börjar diskutera och kommer fram till att det måste finnas trevligare sätt att lämna jordelivet. Sagt och gjort, genom en annons i tidningen lyckas de samla ihop ett stort gäng självmordskandidater. De hyr en buss och reser iväg, på jakt efter den perfekta självmordsplatsen. De har det väldigt trevligt på resan och när de väl har nått sitt mål, visar det sig att ingen av resenärerna längre har lust att begå självmord. "Kollektivt självmord" har även filmatiserats. Exempel på andra filmatiserade verk av Paasilinna är "Harens år" och "Livet är kort, Rytkönen

Arto Paasilinna

lång". Vanligtvis är huvudpersonen en medelålders, finsk man. Böckerna är väldigt underhållande och svåra att lägga ifrån sig, vare sig man är gammal eller ung.

"Han körde i fel riktning på motorvägen utanför Esbo."

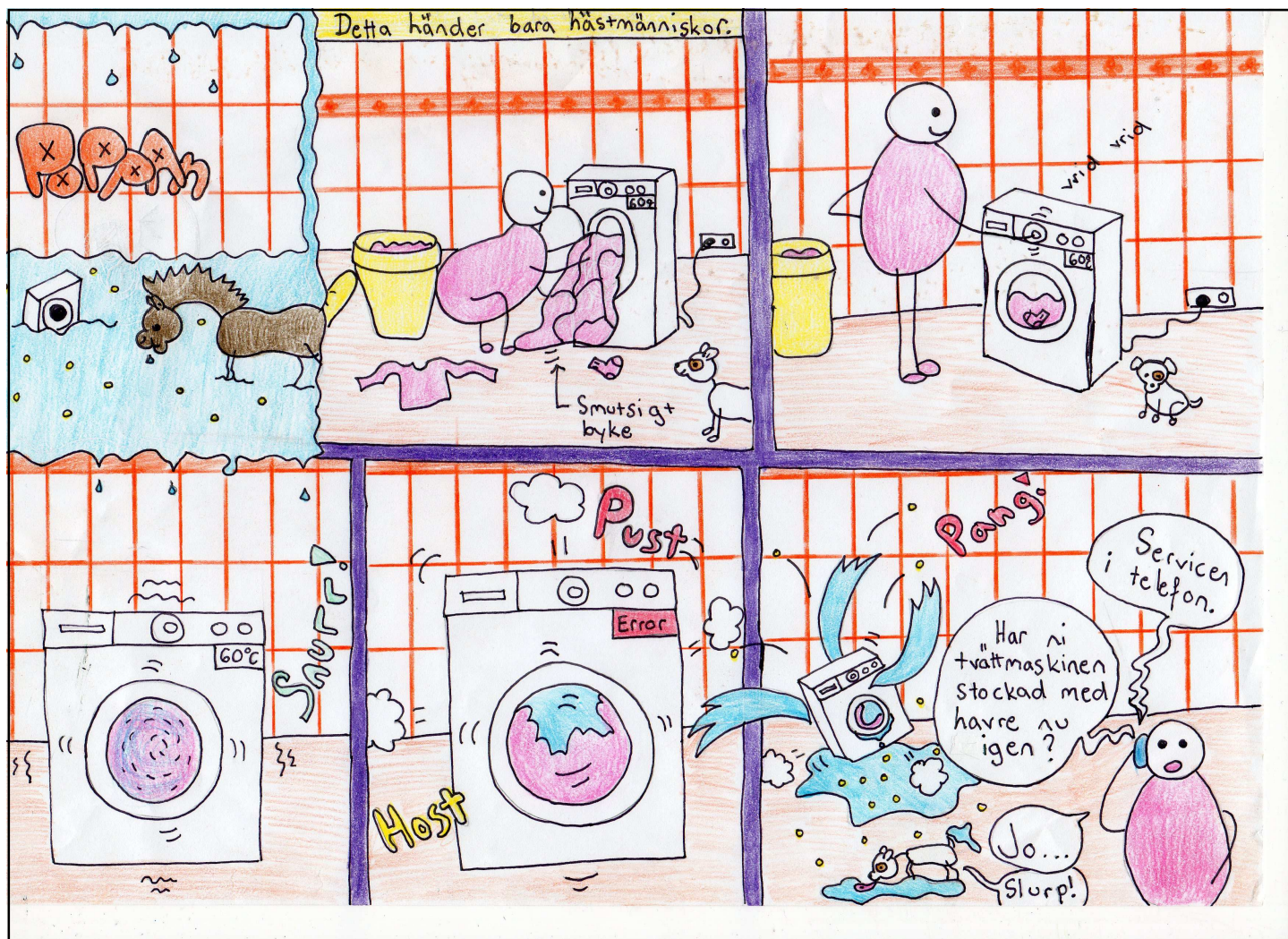
Under sin karriär har Paasilinna varit mycket produktiv och hunnit publicera över 30 romaner. Innan Paasilinna bestämde sig för att bli författare, jobbade han som journalist på tidningen "Nuoren voiman liitto". Så småningom tröttnade han på sitt arbete, eftersom han tyckte att jobbet saknade mening. Paasilinna var mycket entusiastisk när det kom till att skriva böcker, han gick så långt som till att sälja sin båt för att kunna finansiera en av sina första böcker, "Harens år". Paasilinna har fått ta emot flera prestigefyllda pris, bl.a belönades han

med Pro Finlandia-medaljen 1993 och Pro Tapiola-priset 2002. Man uppskattar att hans böcker har tryckts i 4-6 miljoner exemplar. Paasilinna är även miljonär i pengar. Förmögenheten förvaltas för tillfället av hans son. Paasilinnas framgång är inte begränsad till Finland, han har även hyllats i länder som Sverige och Frankrike.

Paasilinna är utan tvivel en av de mest omskrivna författarna i Finland. Tyvärr har han inte fått uppmärksamhet enbart för sina bedrifter inom litteratur. Paasilinna har gjort bort sig rejält flera gånger. 2004 hotade han medlemmarna i en musikgrupp till livet - under ett offentligt uppträdande! 2005 råkade han i strul med några brittiska poliser, faktiskt till den grad att det gjordes ett reality tv-program om incidenten. År 2007 deltog han i en middag på den norska ambassaden i Helsingfors. Där orsakade han en skandal genom kräva mera alkohol. 2008 skämde han ut sig genom att komma berusad till utgivningstillfället för en av sina böcker. Under flera års tid har han haft allvarliga alkoholproblem och 2009 dömdes han till 80 dagsböter för vårdslöshet i trafiken. Han körde i fel riktning på motorvägen utanför Esbo. Lyckligtvis skadades ingen allvarligt i krocken som följde. Samma år drabbades han av en hjärninfarkt och sedan början av 2010 bor han på vårdhem. Flera mästerverk är därför inte att vänta från Paasilinna.

Text:Freddy Wickström

Bild: http://www.hs.fi/kuvat/iso_webkuva/1135230255598.jpeg

Jessica Palander

TOKI-projektet på djupet

De flesta i KBG har hört talas om TOKI projektet, Eva och Mikaela gör allt i sin makt för att så många som möjligt ska delta. Uppgiften är att lära St Michel-bor prata svenska. Vi fick alla varsin mejlvän som vi skulle hålla kontakten med under nästan hela vår tid som föräldrar. Det låter som en lång tid, och många frågade sig hur mycket man måste lägga ner på projektet. Mitt svar är: lika mycket som när du skriver ett textmeddelande åt mamma eller spenderar tid på MSN. Jag tyckte det var roligt att mejla med två vilt främmande människor och det var roligt att de verkligen försökte skriva på svenska. Vi träffade dem första gången då de kom till Karis i december, en ljuvlig dag

då det föll enorma snöflingor spenderades i Ekenäs. Vi åkte till St Michel i april och de kom till Karis i maj. Vi hade väldigt roligt både tillsammans med dem och då vi var på skilda håll. För mig fungerade resan till St Michel som ett avbrott i vardagen, ett litet äventyr innan våren kom på riktigt. Så om du tycker om att träffa nya människor samtidigt som du vill se något nytt och kanske förbättra din finska lite, välj TOKI-projektet, du får ju en kurs för det. Jag blev faktiskt lite förvånad då jag märkte att jag nog kunde prata finska med dem då det behövdes, det är sant som Mikaela säger, man behöver inte vara bra på finska för att delta, det är roligt ändå.

Text: Jenny Bergholm